

משנה - עבודה זרה

• [פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#) [משנה יב](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#) [משנה יב](#)

פרק א - משנה א

לפני אידיהן של גוים **א** שלשה ימים **ב** אסור לשאת ולתת עמהן, להשאילן ולשאל **ד** מהן, להלותן **ה** וללות מהן, לפרען ולפרע מהן. רבי יהודה אומר, נפרעין מהן מפני שהוא מצר לו. אמרו לו, אף על פי שמצר הוא עכשיו, שמח הוא לאחר זמן:

פרק א - משנה ב

רבי ישמעאל אומר, שלשה ימים לפניהם ושלשה ימים לאחריהם, אסור. וחכמים אומרים, לפני אידיהן אסור **ו**, לאחר אידיהן מתר **ח**:

פרק א - משנה ג

ואלו אידיהן של גוים, קלנדא, וסטרנורא, וקרטסים, ויום גנסיא של מלכים, ויום הלידה, ויום המיתה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, כל מיתה שיש בה שרפה, יש בה עבודה זרה. ושאין בה שרפה, אין בה עבודה זרה. יום תגלחת זקנו ובלוריתו **יב**, יום שעלה בו מן היס, ויום שיצא בו מבית האסורים, וגוי שעשה משתה לבנו, אינו אסור אלא אותו היום ואותו האיש בלבד:

פרק א - משנה ד

עיר שיש בה עבודה זרה, חוצה לה מתר. היתה חוצה לה עבודה זרה, תזכה מתר. מהו לילך לשם **יג**. בזמן שהדרך מיחדת לאותו מקום, אסור. ואם היתה יכול להלך בה למקום אחר, מתר. עיר שיש בה עבודה זרה והיו בה

חנייות מעטרות ושאין מעטרות, זה היה מעשה בבית שאן, ואמרו חכמים, המעטרות אסורות {ד} ושאין מעטרות מתרות:

פרק א - משנה ה

אלו דברים אסורים למכר {טז} לגוים, אצטרופלין, ובנות שוח ופטורתיהן, ולבונה, ותרגול הלבן. רבי יהודה אומר, מתר למכור לו תרגול לבן בין התרגולין. ובזמן שהוא בפני עצמו, קוטע את אצבעו ומוכרו לו, לפי שאין מקריבין חסר לעבודה זרה. ושאר כל הדברים, סתמן מתר, ופרושן אסור. רבי מאיר אומר, אף דקל טב וחצב ונקליבם אסור למכר לגוים:

פרק א - משנה ו

מקום שנהגו למכר בהמה דקה לגוים, מוכרין. מקום שנהגו שלא למכר, אין מוכרין. ובכל מקום אין מוכרין להם בהמה גסה, עגלים וסוּחיים, שלמים ושבורין. רבי יהודה מתיר בשבורה. וכן בתירה מתיר בסוס:

פרק א - משנה ז

אין מוכרין להם דבין ואריות וכל דבר שיש בו נזק לרבים. אין בונין עמהם בסילקי, גרדום, ואצטדא, ובימה {יט}. אבל בונים עמהם בימוסאיות ובית מרחצאות. הגיעו לכפה שמעמידין בה עבודה זרה, אסור לבנות:

פרק א - משנה ח

וְאִין עוֹשִׂין תְּכַשִּׁיטִין לְעִבּוּדָה זָרָה, קִטְלָאוֹת וּנְזָמִים וְטַבְּעוֹת. רַבִּי אֶלְיעֶזֶר אָמַר, בְּשֹׁכֵר מֵתָר. אִין מוֹכְרִין לָהֶם בְּמַחְבֵּר [כב] לְקַרְקַע, אֲבָל מוֹכֵר הוּא מִשְׁיָקֶצֶץ [כג]. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מוֹכֵר הוּא לֹא עַל מְנַת לְקוּץ. אִין מִשְׁפִּירִין לָהֶם בְּתַיִם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאִין צָרִיד לֹא מֵר שְׁדוֹת. וּבְסוּרְיָא מִשְׁפִּירִין לָהֶם בְּתַיִם, אֲבָל לֹא שְׁדוֹת. וּבְחוּץ לְאֶרֶץ מוֹכְרִין לָהֶם בְּתַיִם וּמִשְׁפִּירִין שְׁדוֹת, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִשְׁפִּירִין לָהֶם בְּתַיִם, אֲבָל לֹא שְׁדוֹת. וּבְסוּרְיָא מוֹכְרִין בְּתַיִם וּמִשְׁפִּירִין שְׁדוֹת. וּבְחוּצָה לְאֶרֶץ מוֹכְרִין אֵלּוּ:

פרק א - משנה ט

אִף בְּמָקוֹם שֶׁאָמְרוּ לְהַשְׁפִּיר, לֹא לְבֵית דִּיָּרָה אָמְרוּ [כט], מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְכַנֵּס לְתוֹכוֹ עִבּוּדָה זָרָה, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים ז) וְלֹא תָבִיא תוֹעֵבָה אֶל בֵּיתְךָ. וּבְכָל מָקוֹם לֹא יִשְׁפִיר לֹא אֶת הַמְּרַחֵץ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא נִקְרָא עַל שְׁמוֹ:

פרק ב

פרק ב - משנה א

אִין מַעֲמִידִין בְּהֵמָה בְּפִנְדָּקָאוֹת שֶׁל גּוֹיִם, מִפְּנֵי שֶׁחֲשׂוּדִין עַל הַרְבִּיעָה [א]. וְלֹא תִתְיַחַד אִשָּׁה עִמָּהּ, מִפְּנֵי שֶׁחֲשׂוּדִין עַל הָעֲרִיּוֹת [ב]. וְלֹא תִתְיַחַד אָדָם עִמָּהּ, מִפְּנֵי שֶׁחֲשׂוּדִין עַל שְׁפִיכַת דָּמִים. בֵּית יִשְׂרָאֵל לֹא תִילֵד אֶת הַנְּכָרִית, מִפְּנֵי שֶׁמִּילָדָתָהּ בֵּן לְעִבּוּדָה זָרָה. אֲבָל נְכָרִית מִיִּלְדַת בֵּית יִשְׂרָאֵל. בֵּית יִשְׂרָאֵל לֹא תִנִּיק בְּנָה שֶׁל נְכָרִית [ד], אֲבָל נְכָרִית [ה] מְנִיקָה בְּנָה שֶׁל יִשְׂרָאֵלִית בְּרִשׁוּתָהּ [ו]:

פרק ב - משנה ב

מִתְרַפְּאִין מִהוֹן רַפּוּי מָמוֹן, אֲבָל לֹא רַפּוּי נַפְשׁוֹת. וְאִין מְסַתְּפְרִין מִהוֹן בְּכָל מְקוֹם **(ח)**, דְּבַרֵי רַבֵּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, בְּרִשׁוֹת הַרְבֵּים מִתֵּר, אֲבָל לֹא בֵּינוּ לְבֵינוּ **(ט)** :

פרק ב - משנה ג

אֵלוּ דְּבָרִים שֶׁל גּוֹיִם אֲסוּרִין וְאֲסוּרָן אֲסוּר הַנְּאָה. הֵיִן **(יא)**, וְהַחֲמֵץ שֶׁל גּוֹיִם שֶׁהָיָה מִתְחַלְתּוֹ יֵין **(יב)**, וְחֶרֶס הַדְּרִינִי, וְעוֹרוֹת לְבוּבִין. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, בְּזִמְן שֶׁהִקְרַע שָׁלוֹ עָגוּל, אֲסוּר. מְשוּדָּה, מִתֵּר. בְּשַׁר הַנֶּכְנֵס לְעִבּוּדָה זָרָה **(טו)**, מִתֵּר. וְהַיּוֹצֵא, אֲסוּר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כּוֹזֵבְחֵי מֵתִים **(טז)**, דְּבַרֵי רַבֵּי עֲקִיבָא. הַהוֹלְכִין לְתַרְפוֹת, אֲסוּר לְשֵׂאת וּלְתַת עִמָּהֶם. וְהַבָּאִין, מִתֵּרִין :

פרק ב - משנה ד

נֹודוֹת הַגּוֹיִם וְקִנְיָנֵיהֶן וְיֵין שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּנוּס בְּהוֹן, אֲסוּרִין, וְאֲסוּרָן אֲסוּר הַנְּאָה, דְּבַרֵי רַבֵּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אִין אֲסוּרָן אֲסוּר הַנְּאָה. הַחֲרָצְנִים וְהַזָּגִין שֶׁל גּוֹיִם אֲסוּרִין, וְאֲסוּרָן אֲסוּר הַנְּאָה, דְּבַרֵי רַבֵּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, לַחִין, אֲסוּרִין, יִבְשִׁין, מִתֵּרִין. הַמְרִיס וְגִבְיֵנוֹת בֵּית אֲנָקִי שֶׁל גּוֹיִם אֲסוּרִין, וְאֲסוּרָן אֲסוּר הַנְּאָה, דְּבַרֵי רַבֵּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אִין אֲסוּרָן אֲסוּר הַנְּאָה :

פרק ב - משנה ה

אמר רבי יהודה, שאל רבי ישמעאל את רבי יהושע, כשהיו מהלכין בדרך. אמר לו, מפני מה אסרו גבינות הגוים. אמר לו, מפני שמעמידין אותה בקבה של נבלה. אמר לו, והלא קבת עולה חמורה **יח** מקבת נבלה, ואמרו, כהן שדעתו זפה **יט**, שורפה חיה. ולא הודו לו, אבל אמרו, אין נהנין ולא מועלין. חזר, אמר לו, מפני שמעמידין אותה בקבת עגלי עבודה זרה **כ**. אמר לו, אם כן, למה לא אסרוה בהנאה. השיאו **כא** לדבר אחר, אמר לו, ישמעאל אחי, היאך אתה קורא (שיר השירים א), כי טובים דדיך **כב** מיין, או כי טובים דדיך. אמר לו, כי טובים דדיך **כג**. אמר לו, אין הדבר כן, שהרי חברו **כד** מלמד עליו, לריח שמניף טובים:

פרק ב - משנה ו

אלו דברים של גוים אסורין ואין אסורן אסור הנאה. חלב שחלבו גוי ואין ישראל רואהו **כה**, והפת, והשמן שלהן. רבי ובית דינו התירו בשמן. ושלקות, וכבשין **כט** שדרכון **ל** לתת לתוכן יין וחמץ **לא**, וטרית טרופה, וציר שאין בה דגה כלבית שוטטת בו, והחלק, וקרט של חלתית, ומלח סלקונטית, הרי אלו אסורין ואין אסורן אסור הנאה **לג**:

פרק ב - משנה ז

אלו מתרין באכילה. חלב שחלבו גוי וישראל רואהו. והדבש **לה**. והדבדבנות אף על פי שמנטפין, אין בהם משום הכשר משקה. וכבשין שאין דרכן **לז** לתת לתוכן יין וחמץ. וטרית שאינה טרופה. וציר שיש בה דגה. ועלה **לח** של חלתית. וזיתים גלסקאות המגלגלין. רבי יוסי אומר, השלוחין, אסורין. החגבים הבאים מן הסלולה, אסורין. מן ההפתק, מתרין. וכן לתרומה:

פרק ג

פרק ג - משנה א

כָּל הַצְּלָמִים אֲסוּרִים, מִפְּנֵי שֶׁהוּן נֶעְבְּדִין פְּעַם אַחַת בַּשָּׁנָה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אֵינּוּ אֲסוּר אֶלָּא כָּל שֵׁישׁ בְּיָדוֹ מִקַּל אוֹ צָפוּר אוֹ כַּדּוּר.
רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כָּל שֵׁישׁ בְּיָדוֹ כָּל יוֹמֵי יָמָיו:

פרק ג - משנה ב

הַמוֹצֵא שְׂבָרֵי צְלָמִים, הֵרִי אֱלוֹ מִתְּרִים. מִצָּא תְּבֻנִית יָד אוֹ תְּבֻנִית רֶגֶל,
הֵרִי אֱלוֹ אֲסוּרִים, מִפְּנֵי שֶׁכִּיּוֹצֵא בָּהוּן נֶעְבְּד:

פרק ג - משנה ג

הַמוֹצֵא כָּלִים וְעֲלִיָּהֶם צוּרַת חֲמָה, צוּרַת לְבָנָה, צוּרַת דְּרָקוֹן {ד}, יוֹלִיכֶם
לְיָם הַמֶּלַח. רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, שֶׁעַל הַמְּכַבְּדִין, אֲסוּרִים. שֶׁעַל
הַמְּבַזִּין, מִתְּרִין. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, שׁוֹחֵק וְזוֹרָה לְרוּחַ אוֹ מְטִיל לְיָם {ו}.
אָמְרוּ לוֹ, אֵף הוּא נֶעֱשֶׂה זָבֵל {ז}, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים יג) וְלֹא יִדְבַק בְּיָדָךְ מְאוּמָה
מִן הַחֶרֶס:

פרק ג - משנה ד

שָׂאֵל פְּרוֹקְלוֹס בֶּן פְּלוֹסְפוֹס אֶת רַבִּן גַּמְלִיאֵל בְּעַפּוֹ, שֶׁהִיָּה רוּחַץ בְּמִרְחָץ שֶׁל
אֲפְרוּדִיטִי, אָמַר לוֹ, כְּתוּב בְּתוֹרַתְכֶם, וְלֹא יִדְבַק בְּיָדָךְ מְאוּמָה מִן הַחֶרֶס.
מִפְּנֵי מָה אַתָּה רוּחַץ בְּמִרְחָץ שֶׁל אֲפְרוּדִיטִי. אָמַר לוֹ, אֵין מְשִׁיבִין בְּמִרְחָץ.
וְכִשְׁיֹצֵא {ח} אָמַר לוֹ, אֲנִי לֹא בָאתִי בְּגִבּוּלָה, הִיא בָאתָה בְּגִבּוּלֵי {ט}, אֵין
אוֹמְרִים, נֶעֱשֶׂה מִרְחָץ לְאֲפְרוּדִיטִי נוֹי, אֶלָּא אוֹמְרִים, נֶעֱשֶׂה אֲפְרוּדִיטִי נוֹי

לְמַרְחֹץ. דָּבָר אַחֵר, אִם נֹתַנְיִן לְךָ מִמּוֹן הַרְבֵּה, אִי אַתָּה נִכְנָס לְעִבּוּדָה זָרָה שְׂלָךְ עָרוֹם וּבַעַל קָרִי וּמִשְׁתַּיִן בְּפִנְיָהּ, וְזוֹ עוֹמֶדֶת עַל פִּי הַבַּיִת וְכָל הָעָם מִשְׁתַּיִנִּין לְפִנְיָהּ. לֹא נֹאמֵר אֲלֵא אֱלֹהֵיהֶם. אֶת שְׁנוֹהֵג בּוֹ מְשׁוּם אֱלֹהִים, אֲסוּר. וְאֵת שְׂאִינוֹ נוֹהֵג בּוֹ מְשׁוּם אֱלֹהִים, מִתֵּר:

פרק ג - משנה ה

הַגּוֹזֵם הָעוֹבְדִים אֶת הַהָרִים וְאֵת הַגְּבָעוֹת, הֵן מִתְרִין וּמָה שְׁעֲלִיהֶם **[י]** אֲסוּרִים, שְׁנֹאמֵר (דברים ז) לֹא תַחֲמֹד כֶּסֶף וְזָהָב עֲלֵיהֶם וְלִקְחָתָּ. רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי אוֹמֵר, (שם יב) אֱלֹהֵיהֶם עַל הַהָרִים, וְלֹא הַהָרִים אֱלֹהֵיהֶם. אֱלֹהֵיהֶם עַל הַגְּבָעוֹת, וְלֹא הַגְּבָעוֹת אֱלֹהֵיהֶם. וּמִפְּנֵי מָה אֲשֶׁרָה אֲסוּרָה, מִפְּנֵי שֵׁשׁ בָּהּ תִּפְיֶסֶת יָד אָדָם, וְכָל שֵׁשׁ בָּהּ תִּפְיֶסֶת יָדֵי אָדָם אֲסוּר. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲנִי אוֹבֵין וְאָדוֹן לְפִנְיָהּ. כָּל מְקוֹם **[יד]** שְׁאֵתָה מוֹצֵא הָר גְּבוּהָ וְגִבְעָה נִשְׂאָה וְעָץ רַעְנָן, דַּע שֵׁשׁ שָׁם עִבּוּדָה זָרָה:

פרק ג - משנה ו

מִי שֶׁהָיָה בֵיתוֹ סָמוּךְ לְעִבּוּדָה זָרָה וְנִפְלַ, אֲסוּר לְבָנוֹתוֹ. כִּיצַד יַעֲשֶׂה, כּוֹנֵס בְּתוֹךְ שְׁלוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת וּבּוֹנֶה. הָיָה שְׁלוֹ וְשָׁל עִבּוּדָה זָרָה, נִדוֹן מִחֻצָּה עַל מִחֻצָּה. אֲבָנָיו עֲצָיו וְעַפְרוֹ, מְטַמְּאִין כְּשֶׁרָץ, שְׁנֹאמֵר (דברים ז) שְׂקָץ **[יט]** תִּשְׂקָצְנָו. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, כְּנֻדָּה **[כ]**, שְׁנֹאמֵר (ישעיה ל) תִּזְרַם כְּמוֹ דָּוָה **[כא]**, צֵא תֹאמַר לוֹ, מָה נִדָּה מְטַמְּאָה בְּמִשְׁא, אִף עִבּוּדָה זָרָה מְטַמְּאָה בְּמִשְׁא:

פרק ג - משנה ז

שְׁלֹשָׁה בְּתִים הֵן. בֵּית שְׁבָנוּי מִתַּחֲלָה לְעִבּוּדָה זָרָה, הָרִי זֶה אֲסוּר. סִידוֹ וְכִירָו לְעִבּוּדָה זָרָה וְחִדָּשׁ, נוֹטֵל מָה שְׁחִדָּשׁ. הַכְּנִיס לְתוֹכָה עִבּוּדָה זָרָה וְהוֹצִיאָהּ, הָרִי זֶה מִתֵּר. שְׁלֹשׁ אֲבָנִים הֵן. אֲבָן שְׁחֻצְבָה מִתַּחֲלָה לְבִימוֹס,

הרי זו אסורה. סידה וכירה לשם עבודה זרה וחדש, נוטל מה שחדש. העמיד עליה עבודה זרה וסלקה, הרי זו מתרת. שלש אשרות הן. אילן שנטעו מתחלה לשם עבודה זרה, הרי זה אסור. גדעו ופסלו לשם עבודה זרה והחליף, נוטל מה שהחליף. העמיד תחתיה עבודה זרה ובטלה **[כה]**, הרי זה מתר. איזו היא אשרה, כל שיש תחתיה עבודה זרה. רבי שמעון אומר, כל שעובדין אותה. ומעשה בצידן באילן שהיו עובדין אותו, ומצאו תחתיו גל. אמר להן רבי שמעון, בדקו את הגל הזה, ובדקוהו ומצאו בו צורה. אמר להן, הואיל ולצורה הן עובדין, נתיר להן את האילן:

פרק ג - משנה ח

לא ישב בצלה **[כט]**. ואם ישב, טהור. ולא יעבר תחתיה. ואם עבר, טמא **[לא]**. היתה גוזלת את הרבים, ועבר **[לב]** תחתיה, טהור. וזרעין תחתיה ירקות בימות הגשמים אבל לא בימות החמה. והחזרין, לא בימות החמה, ולא בימות הגשמים **[לד]**. רבי יוסי אומר, אף לא ירקות בימות הגשמים, מפני שהנמיה נושרת עליהן והזה להן לזבל:

פרק ג - משנה ט

נטל ממנה עצים, אסורים בהנאה. הסיק בהן את התנור, אם חדש, יתץ. ואם ישן, יצן. אפה בו את הפת, אסורה בהנאה. נתערבה באחרות, כלן אסורות **[לח]** בהנאה. רבי אליעזר אומר, יוליך הנאה לים המלח. אמרו לו, אין פדיון לעבודה זרה. נטל הימנה כרפר, אסור בהנאה. ארג בו את הבגד, הבגד אסור בהנאה. נתערב באחרים ואחרים באחרים, כלן אסורין בהנאה. רבי אליעזר אומר, יוליך הנאה לים המלח. אמרו לו, אין פדיון לעבודה זרה:

פרק ג - משנה י

כִּיצַד מִבְטָלָהּ. קָרַס, וְזָרַד, נָטַל מִמֶּנָּה מִקַּל אוֹ שֶׁרָבִיט, אֶפְלוּ עָלֶיהָ, הָרִי
זוֹ בְטָלָהּ. שְׁפִיחַ לְצָרְפָה, אֲסוּרָה. שְׁלֵא לְצָרְפָה, מִתְרַת:

ד

פרק

א

משנה

-

ד

פרק

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, שְׁלֹשׁ אַבְנִים זוֹ בְצַד זוֹ בְצַד מִרְקוּלִיס, אֲסוּרוֹת.
וְשִׁתִּים, מִתְרֹת. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, שֶׁנִּרְאוֹת עִמוֹ, אֲסוּרוֹת. וְשִׁאִין נִרְאוֹת
עִמוֹ, מִתְרֹת:

ב

משנה

-

ד

פרק

מִצָּא בְרֵאשׁוֹ מְעוֹת, כְּסוֹת אוֹ כְלִים, הָרִי אֵלּוּ מִתְרִין. פְּרִכִּילִי {ד} עֲנָבִים
וְעֵטְרוֹת שֶׁל שִׁבְלִים וְיִינּוֹת וְשִׁמְנִים וְסִלְתוֹת וְכָל דָּבָר שֶׁפִּיּוֹצֵא בּוֹ קָרַב עַל
גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, אֲסוּר:

ג

משנה

-

ד

פרק

עֲבוּדָה זָרָה שֶׁהָיָה לָהּ גֵּנֶה אוֹ מִרְחָץ, נִהְיִין מֵהוּ {ה} שְׁלֵא בְטוֹבָה וְאִין נִהְיִין
מֵהוּ בְטוֹבָה. הָיָה שְׁלָה וְשֶׁל אַחֲרִים, נִהְיִין מֵהוּ בֵּין בְטוֹבָה וּבֵין שְׁלֵא
בְטוֹבָה:

פרק ד - משנה ד

עבודת זרה של נכרי, אסורה מיד. ושל ישראל, אין אסורה עד שתעבד. נכרי מבטל עבודה זרה שלו ושל חברו, וישראל אינו מבטל עבודה זרה של נכרי. המבטל עבודה זרה, בטל משמשיה. בטל משמשיה, משמשיה מתרין והיא אסורה:

פרק ד - משנה ה

כיצד מבטלה, קטע ראש אזנה, ראש חטמה, ראש אצבעה, פחסה אף על פי שלא חסרה, בטלה. רקק בפניה, השתין בפניה, גררה, וזרק בה את הצואה, הרי זו אינה בטלה. מכרה או משכנה, רבי אומר, בטל. וחכמים אומרים, לא בטל:

פרק ד - משנה ו

עבודה זרה שהניחוק עובדיה בשעת שלום, מתרת. בשעת מלחמה, אסורה. בימוסיאות של מלכים, הרי אלו מתרות, מפני שמעמידן אותם בשעה שהמלכים עוברים:

פרק ד - משנה ז

שאלו את הזקנים ברומי, אם אין רצונו בעבודה זרה, למה אינו מבטלה. אמרו להו, אלו לדבר שאין צריך לעולם בו היו עובדין, היה מבטלו. הרי הן עובדין לחמה וללבנה ולכוכבים ולמזלות. יאבד עולמו מפני השוטים [יג]. אמרו להו, אם כן, יאבד דבר שאין צריך לעולם בו ויניח דבר שצריך העולם בו. אמרו להו, אף אנו מחזיקין ידי עובדיהם של אלו, שאומרים,

תדעו שהן אלוהות, שהרי הן לא בטלו:

פרק ד - משנה ח

לוקחין גת בעוטה מן הגוי אף על פי שהוא נוטל בידו [ד] ונותן לתפוח. ואינו נעשה יין נסך, עד שירד לבור [ט]. ירד לבור, מה שבבור אסור, והשאר [ז] מתר [יח]:

פרק ד - משנה ט

דורכין עם הגוי בגת, אבל לא בוצרין עמו. ישראל שהוא עושה בטמאה, לא דורכין [כג] ולא בוצרין עמו, אבל מוליכין עמו חביות לגת, ומביאין עמו מן הגת. נחתום שהוא עושה בטמאה, לא לשין ולא עורכין [כד] עמו, אבל מוליכין עמו פת לפלטר:

פרק ד - משנה י

גוי שנמצא עומד בצד הבור של יין, אם יש לו עליו מלוח, אסור [כה]. אין לו עליו מלוח, מתר [כו]. נפל לבור ועלה, ומדדו בקנה, התניז את הצרעה בקנה או שהיה מטפח על פי חבית מרתחת, בכל אלו היה מעשה, ואמרו ימכר. ורבי שמעון מתיר. נטל את החבית וזרקה בחמתו לבור, זה היה מעשה והכשירו:

פרק ד - משנה יא

המטהר יינו של נכרי ונותנו ברשותו בבית הפתוח לרשות הרבים, בעיר שיש בה **כט** גוים וישראלים, מתר. בעיר שקלה גוים, אסור, עד שיושיב שומר **לא**. ואין השומר צריך להיות יושב ומשמר. אף על פי שהוא יוצא ונכנס, מתר. רבי שמעון בן אלעזר אומר, כל רשות גוים אחת היא:

פרק ד - משנה יב

המטהר יינו של נכרי ונותנו ברשותו, והלה כותב לו, התקבלתי ממך מעות, מתר. אבל אם ירצה ישראל להוציאו ואינו מניחו עד שיתן לו את מעותיו, זה היה מעשה בבית שאן, ואסרו חכמים:

פרק ה

פרק ה - משנה א

השוכר את הפועל **א** לעשות עמו ביין נסך, שכרו אסור. שכרו לעשות עמו מלאכה אחרת, אף על פי שאמר לו העבר לי חבית של יין נסך ממקום למקום, שכרו מתר. השוכר את החמור להביא עליה יין נסך, שכרה אסור. שכרה לישב עליה, אף על פי שהניח הגוי לגינו עליה, שכרה מתר:

פרק ה - משנה ב

יין נסך שנפל על גבי ענבים, ידיחו והן מתרות **ו**. ואם היו מבקעות, אסורות. נפל על גבי תאנים או על גבי תמרים, אם יש בהן בנותן טעם,

אָסוּר {ז}. מַעֲשֵׂה בְּבֵיתוֹס בֶּן זֹנֵן שֶׁהֵבִיא גְרוּגְרוֹת בְּסַפִּינָה, וְנִשְׁתַּבְּרָה חֲבִית
שֶׁל יַיִן נֶסֶד וְנָפַל עַל גְּבִיהוֹ, וְשָׂאֵל לַחֲכָמִים וְהִתִּירוּם. זֶה הַכֶּלֶל, כָּל
שֶׁבִּהְנָאתוֹ בְּנוֹתוֹ טַעַם, אָסוּר. כָּל שֶׁאֵין בִּהְנָאתוֹ בְּנוֹתוֹ טַעַם, מִתֵּר {ח}, כְּגוֹן
חֲמֵץ שֶׁנָּפַל עַל גְּבִי גְרִיסִין:

פרק ה - משנה ג

נִכְרִי שֶׁהָיָה מַעֲבִיר עִם יִשְׂרָאֵל כְּדֵי יַיִן מִמָּקוֹם לְמָקוֹם {יא}, אִם הָיָה
בְּחִזְקַת הַמְּשַׁתְּמֵר, מִתֵּר. אִם הוֹדִיעוֹ שֶׁהוּא מִפְּלִיג, כְּדֵי שִׁישְׁתֶּם וְיִסְתֶּם
וְיִגָּב. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כְּדֵי שִׁיפְתַּח וְיִגּוֹף וְתִגָּב:

פרק ה - משנה ד

הַמְּנִיחַ יַיִנוֹ בְּקֶרוֹן אוֹ בְּסַפִּינָה וְהִלֵּךְ לוֹ בְּקַפְנֵדָרְיָא, נִכְנָס לְמַדִּינָה וְרַחֵץ,
מִתֵּר. אִם הוֹדִיעוֹ שֶׁהוּא מִפְּלִיג, כְּדֵי שִׁישְׁתֶּם וְיִסְתֶּם וְיִגָּב. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כְּדֵי שִׁיפְתַּח וְיִגּוֹף וְתִגָּב. הַמְּנִיחַ נִכְרִי בְּחִנוּת, אִף עַל פִּי
שֶׁהוּא יוֹצֵא וְנִכְנָס {ט}, מִתֵּר. וְאִם הוֹדִיעוֹ שֶׁהוּא מִפְּלִיג, כְּדֵי שִׁישְׁתֶּם
וְיִסְתֶּם וְיִגָּב. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כְּדֵי שִׁיפְתַּח וְיִגּוֹף וְתִגָּב:

פרק ה - משנה ה

הָיָה אוֹכֵל עִמוֹ עַל הַשְּׁלֶחַן וְהֵנִיחַ לְגִינָה עַל הַשְּׁלֶחַן, וְלְגִינָה עַל הַדְּלִבְקִי {י},
וְהֵנִיחוֹ וְיָצָא, מֵהַ שְּׁעַל הַשְּׁלֶחַן, אָסוּר. וּמֵהַ שְּׁעַל הַדְּלִבְקִי, מִתֵּר. וְאִם אָמַר
לוֹ הוּי מוֹזֵג וְשׁוֹתָהּ, אִף שְּׁעַל הַדְּלִבְקִי אָסוּר. חֲבִיּוֹת פְּתוּחוֹת, אָסוּרוֹת.
סְתוּמוֹת, כְּדֵי שִׁיפְתַּח וְיִגּוֹף וְתִגָּב:

פרק ה - משנה ו

בְּלֶשֶׁת גוֹיִם שֶׁנִּכְנְסָה לְעִיר בְּשַׁעַת שְׁלוֹם, חֲבִיּוֹת פְּתוּחוֹת, אֲסוּרוֹת. סְתוּמוֹת {יח}, מִתְרוֹת. בְּשַׁעַת מִלְחָמָה, אֵלוּ וְאֵלוּ מִתְרוֹת {יט}, לְפִי שְׂאִין פְּנָאֵי לְנֶסֶד:

פרק ה - משנה ז

אֶמְנִין שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁשָּׁלַח לָהֶם נְכָרֵי חֲבִית שֶׁל יַיִן נֶסֶד בְּשִׁכְרוֹ, מִתְרִים לוֹמַר לוֹ יֵתן לָנוּ אֶת דְּמִיָּהּ. וְאִם מִשְׁנִכְנְסָה לְרִשׁוּתוֹ, אֲסוּר {כ}. הַמוֹכֵר יַיִנוֹ לְנְכָרִי, פָּסֵק עַד שֶׁלֹּא מִדָּד, דְּמִיו מִתְרִין. מִדָּד עַד שֶׁלֹּא פָּסֵק, דְּמִיו אֲסוּרִין. נָטַל אֶת הַמִּשְׁפָּד וּמִדָּד לְתוֹדָה צְלוּחִיתוֹ שֶׁל נְכָרִי, וְחִזַּר וּמִדָּד לְתוֹדָה צְלוּחִיתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אִם יֵשׁ בוֹ עֶכְפֶּת יַיִן, אֲסוּר. הַמְעַרָה מִכְּלֵי אֶל כְּלֵי, אֶת שְׁעָרָה מִמֶּנּוּ, מִתֵּר. וְאֶת שְׁעָרָה לְתוֹכוֹ, אֲסוּר:

פרק ה - משנה ח

יַיִן נֶסֶד {כה} אֲסוּר, וְאוֹסֵר בְּכָל שְׁהוּא. יַיִן בְּיַיִן וּמִים בְּמִים, בְּכָל שְׁהוּא. יַיִן בְּמִים וּמִים בְּיַיִן, בְּנוֹתוֹ טַעַם {ל}. זֶה הַכֶּלֶל, מִיִּן בְּמִינוֹ, בְּמִשְׁהוּ. וְשֶׁלֹּא בְּמִינוֹ, בְּנוֹתוֹ טַעַם:

פרק ה - משנה ט

אֵלוּ אֲסוּרִין, וְאוֹסְרִין בְּכָל שְׁהוֹ {לב}. יַיִן נֶסֶד, וְעִבּוּדָה זָרָה, וְעוֹרוֹת לְבוּבִין, וְשׁוֹר הַנֶּסֶקֶל, וְעִגְלָה עֲרוּפָה, וְצִפְרֵי מְצָרַע, וְשִׁעַר נְזִיר, וּפְטָר חֲמוֹר, וּבִשָּׁר בְּחֶלֶב, וְשִׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח, וְחֵלִין שֶׁנִּשְׁחֲטוּ בְּעִזָּרָה, הֲרִי אֵלוּ אֲסוּרִין וְאוֹסְרִין בְּכָל שְׁהוֹ:

פרק ה - משנה י

יין נסדך שֶׁנִּפְל {לז} לְבוֹר, כִּלּוֹ אֶסוּר בְּהִנָּאָה. רַבּוֹן שֶׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, יִמְכַר כִּלּוֹ לְנִכְרֵי, חוּץ מִדְּמֵי יַיִן נִסְדָּךְ שָׁבוּ:

פרק ה - משנה יא

גַּת שֶׁל אֶבֶן שְׁזֵפְתָה גּוֹי, מְנַגְּבָה וְהִיא טְהוֹרָה. וְשֶׁל עֵץ, רַבִּי אוֹמֵר, יִנָּגֵב. וְחֻכְמֵי אוֹמְרִים, יִקְלֹף {לט} אֶת הַזֵּפֶת. וְשֶׁל חֶרֶס, אֵף עַל פִּי שֶׁקְלֹף אֶת הַזֵּפֶת, הַרִי זֶה אֶסוּרָה {מ}:

פרק ה - משנה יב

הַלּוֹקֵחַ כְּלֵי תְשֻׁמִּישׁ מִן הַגּוֹי, אֶת שְׂדֵרְכּוֹ לְהַטְבִּיל, יִטְבִּיל. לְהַגְעִיל, יִגְעִיל. לְלַבֵּן בְּאוֹר, יִלְבֵּן בְּאוֹר. הַשְּׁפוּד וְהָאֶסְפָּלָה, מְלַבֵּן בְּאוֹר. הַסַּכִּין, שֶׁפָּה וְהִיא טְהוֹרָה: